

J. M. Hansen: Jeg troer ikke, at vedkommende Minister vil kunne nægte, at der i et bestemt Tilfælde i indeværende Aar har maattet indgives skriftlig Ansøgning om at blive meddeelt den Erklæring, hvorom der var Tale, inden den blev afgiven, og jeg troer heller ikke, Nogen vil kunne benægte det Andet, jeg har anført, at man, da en Ansøger ønskede at blive bekendt med en Erklæring, oplæste den for ham, istedetfor at lade ham selv læse den eller tage Afskrift af den; jeg kan juridisk bevise det, hvis det fordres. — Det kan vistnok ikke falde Nogen ind at antage, at der ikke for den ærede forhenværende Justitsminister selv har været fuldgjældige Grunde til i et enkelt Tilfælde kun at give en Extract af Erklæringen istedetfor selve Erklæringen, og jeg har heller ikke udtalt det Allerringeste, der kunde give Anledning til at troe Andet; men det er den ærede forhenværende Justitsministers politiske Standpunkt, som gjør, at disse Grunde for ham have været tilstrækkelige, medens de efter det Standpunkt, hvorpaa jeg staaer, ikke kunne erkjendes derved. Det er nemlig ganske vist, at en Extract af en Erklæring ikke i allerfjerneste Maade kan nytte vedkommende Ansøger; man kan ligesaa godt nægte ham den, thi den staffer ham ikke Dplysning om det, som det er ham af Vigtighed at faae at vide. At give ham en Extract, som ikke kan bruges til Noget, er altsaa, maa jeg sige, en ikke helbig valgt Udvei, istedetfor reent ud at sige Nei. — Det er iøvrigt al Anerkjendelse værd; at det er de practiske Ulemper for Befolkningen selv, som man frygter, og Befolkningen vil vistnok ogsaa paastjønne den Dmhu, der viser sig deri, at man af en saadan Frygt lader sig bestemme til ikke at gaae ind paa nærværende Lov. Der har i mange Aar været kæmpet for den; men den nævnte Grund er først opkommen i den nyeste Tid, da det synes at have viist sig, at de andre Grunde have tabt deres Betydning. Det kan vel være meget rigtigt, at man, naar der hos flere Mænd er en bestemt Frygt med Hensyn til Befolkningen, fremdrager den, thi det er ogsaa et Synspunkt,

der ikke maa oversees; men det forekommer mig, at man i et Land som vort og med en Forsatning som vor kunde slaae sig til No, naar Befolkningen og den Repræsentation for samme, der har en afgjørende Stemme med Hensyn til Lovforslagene, finder, at det er ønskeligt, at Loven udkommer. Naar Rigsdagen, der netop skal være et Udtryk for Befolkningen, ikke finder, at disse practiske Ulemper have Noget at bethyde, ialfald ikke mere, end at de overveies af Fordelene ved Loven, saa er det mærkværdigt, at vedkommende Minister, der nærmest skalde betragte Lovene fra et andet Standpunkt med Hensyn til deres Brugbarhed og Hensigtsmæssighed, troer bedre at hende Befolkningens Tarv i denne Henseende og troer, at det mere ligger ham paa Hjerte at fjerne practiske Ulemper for Befolkningen end den selv og dens Repræsentanter. Det er denne Betragtning, den ærede forhenværende Justitsminister nu har gjort gjældende, men som han ikke tidligere har fremsat. Jeg kan ikke udtrykke, hvad det var for en Betragtning, han tidligere gjorde gjældende, thi han har ikke nogen meget populair Maade at forklare sig paa; det er meget ofte Tilfældet, at jeg ikke formaaer at følge ham; men Saameget veed jeg, at det ikke var Hensynet til de practiske Ulemper, der tidligere har foranlediget ham til at være imod Loven. Jeg skal kun sige, at jeg er inderlig overbevist om, at det er en Ret for Befolkningen at faae denne Lov, og at det store Fleertal af den er enigt med mig deri. Derfor vil jeg, saalænge vor Herre giver mig Liv og Helsen, og jeg vedbliver at være Medlem af den lovgivende Forsamling, ikke forsømme at fremkomme med den saa ofte, det skal være. Der vil nok igjen komme en Regjering — vi have haft en saadan, men desværre kun et Dieblif —, der ikke vil lægge Hindringer iveien for en saadan almindelig Forbring paa en Ret for Befolkningen; det er mit Haab. Sagen skal ikke døe hen; den skal blive holdt ilide fra min Side, om ikke fra Andres.